

O interesie publicznym w procesie prywatyzacji zadań publicznych

Z uwagi na złożony charakter, a także przyrost zadań publicznych nieuniknione staje się dalsze ich przekazywanie do realizacji podmiotom prywatnym. Zjawisko to określane mianem prywatyzacji zadań (czy również usług, w ujęciu ekonomicznym)¹ publicznych towarzyszy również polskiej gospodarce nieprzerwanie od pierwszych przejawów transformacji ustrojowej w Polsce². Jest to temat niezwykle ważny, zarówno z punktu widzenia administracji rządowej czy też samorządowej, jak i z punktu widzenia jednostki (obywatela), patrząc nań przez pryzmat interesu publicznego (interesu ogółu obywateli)³. Niniejsze opracowanie będzie miało na celu zbadanie kwestii ochrony interesu publicznego w sytuacji przekazywania podmiotom prywatnym zadań pierwotnie przewidzianych dla administracji publicznej. Jednak, aby poczynić rozważania dotyczące wpływu prywatyzacji sektora publicznego na interes publiczny, należałoby rozpocząć od przybliżenia pojmowania pojęcia prywatyzacji zadań publicznych w prawie publicznym.

1. Pojęcie prywatyzacji

Pojęcie prywatyzacji ma dość szeroki zakres, a także nie zostało jak dotąd prawnie sprecyzowane, co może wynikać w głównej mierze z faktu, iż treść prywatyzacji jest ustalana poprzez analizę tego, co, jak i z jakich przyczyn ulega procesowi prywatyzacji⁴.

¹ S. Biernat, *Prywatyzacja zadań publicznych. Problematyka prawna*, Warszawa–Kraków 1994. Zob. też: L. Zacharko, *Prywatyzacja zadań publicznych. Studium administracyjnoprawne*, Katowice 2000; M. Szydło, *Ustawa o gospodarce komunalnej. Komentarz*, Warszawa 2008, s. 264-265.

² T. Bąkowski, *Administracyjnoprawna sytuacja jednostki w świetle zasady pomocniczości*, Warszawa 2007, s. 183. Należy zauważyć także, iż wspomniana transformacja ustrojowa jest bezpośrednio powiązana z prywatyzacją. Dzieje się tak, ponieważ procesy prywatyzacyjne sprzyjają tworzeniu podstaw dla funkcjonowania społecznej gospodarki rynkowej, a ta z kolei, obok przemian demokratycznych, stanowi podwaliny przemian politycznych, jakie zaszły na początku lat 90. w Polsce.

³ L. Zacharko, *Poglądy doktryny nt. prywatyzacji zadań publicznych gminy*, [w:] *Jednostka wobec działań administracji publicznej. Międzynarodowa Konferencja Naukowa Olszanica 21-23 maja 2001 r.*, Rzeszów 2001, s. 485.

⁴ C. Banasiński, *Prywatyzacja zadań publicznych w sferze gospodarki*, [w:] H. Gronkiewicz-Waltz, M. Wierzbowski (red.), *Prawo gospodarcze. Zagadnienia administracyjnoprawne*, Warszawa 2009, s. 292.

Zatem, jak słusznie zauważa M. Waligórski, prywatyzacja może podlegać zróżnicowanym ocenom prawnym, ale również ekonomicznym czy też w zakresie polityki społecznej⁵. W ujęciu prawnym prywatyzacja zadań publicznych częstokroć opisuje zjawiska różniące się od siebie w znaczący sposób. Mając na uwadze te rozbieżności, w szerokim rozumieniu prywatyzację zadań publicznych możemy ujmować na dwa sposoby. Pierwszym z nich będzie postrzeganie prywatyzowania jako procesu polegającego na zmianie sposobu wykonywania pewnych zadań. W tym przypadku podmiot prawa publicznego ustępuje miejsca podmiotom prawa prywatnego. Natomiast z drugiej strony, istotny staje się wynik procesu prywatyzacji, czyli nowy sposób wykonywania zadań polegający na przejściu z formy publicznoprawnej do formy prywatnoprawnej⁶. Podobny pogląd na temat prywatyzacji zadań publicznych wyraża L. Zacharko, która postrzega prywatyzację zadań publicznych jako „twórczy proces w zakresie sposobu wykonywania zadań publicznych przez podmioty niepubliczne przejmujące zadania dobrowolnie, a prowadzące je w interesie wyższym, «ogólnym», nie zaś w interesie jednostkowym. Realizacja zadań odbywa się w formach i metodach przewidzianych prawem prywatnym”⁷. Z kolei A. Błaś przez prywatyzację zadań publicznych rozumie proces, który najczęściej polega na przekazywaniu podmiotom prywatnym zadań publicznych, jakie przypisane są prawnie administracji rządowej oraz samorządowi terytorialnemu⁸. Warte podkreślenia jest to, że jako pierwszy argument uzasadniający takie postrzeganie prywatyzacji zadań publicznych A. Błaś wskazuje przeciążenie organów administracji rządowej i samorządowej, wynikające z zaistnienia wspomnianych wyżej przemian ustrojowych, w których wyniku administracja publiczna przyjęła na siebie nadmiar zadań do wykonania⁹. Wreszcie, prywatyzację w obszarze zadań publicznych najprościej możemy podzielić w sposób następujący: na prywatyzację *sensu stricto* oraz prywatyzację *sensu largo*. W pierwszym przypadku będziemy mieli do czynienia z całkowitym wycofaniem się państwa (samorządu) zarówno jeśli chodzi o wykonywanie, jak i ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie konkretnych zadań. Natomiast prywatyzacja w ujęciu

⁵ M. Waligórski, *Spółki prawa publicznego*, [w:] J. Stelmasiak, J. Szreniawski (red.), *Prawo administracyjne ustrojowe. Podmioty administracji publicznej*, Bydgoszcz–Lublin 2002, s. 209.

⁶ S. Biernat, *op. cit.*, s. 26-27.

⁷ L. Zacharko, *Prywatyzacja zadań publicznych. Studium...*, s. 31.

⁸ A. Błaś, *Formy działania administracji w warunkach prywatyzacji zadań publicznych*, [w:] *Administracja i prawo administracyjne u progu trzeciego tysiąclecia. Materiały Konferencji Naukowej Katedr Prawa i Postępowania Administracyjnego*, Łódź 2000, s. 23.

⁹ *Ibidem*, s. 23-24; Zob. także: L. Zacharko, *Prywatyzacja zadań publicznych jako nowe pojęcie w zakresie gospodarki komunalnej*, [w:] É. Knosala, A. Matan, G. Łaszczycza (red.), *Prawo administracyjne w okresie transformacji ustrojowej*, Zakamycze 1999, s. 127; A. Jabłońska, *Tendencje przeobrażeń administracji publicznej na Zachodzie*, [w:] A. Ferens, I. Macek (red.), *Administracja i polityka – wprowadzenie*, Wrocław 1999, s. 92.

szerokim odnosić się będzie do sytuacji, w której państwo nie wykonuje pewnych zadań w sposób bezpośredni, ale jednocześnie zadania te nadal należą do kategorii zadań publicznych. Zatem możemy tu mówić o wszystkich przypadkach, w których w realizację poszczególnych zadań publicznych włączone są podmioty prywatne, ale odpowiedzialność za ich wykonanie leży po stronie administracji, która zachowuje swoje funkcje regulacyjne oraz reglamentacyjne¹⁰.

Podsumowując, prywatyzacja zadań publicznych będzie związana z pewnym procesem. Proces ten będzie zaś polegał na tym, że państwo inspiruje podmioty prywatne do wykonywania zadań, które dotychczas realizowane były jedynie przez administrację publiczną samodzielnie. Będzie to więc przekazywanie (czy też zlecenie) zadań administracji „na zewnątrz” (podmiotom prawa prywatnego), które w założeniu, ma przede wszystkim wspierać organy administracji publicznej w wykonywaniu coraz to rosnącej liczby zadań publicznych¹¹.

2. Zadania publiczne

Podobnie jak zagadnienie prywatyzacji, tak i pojęcie zadań publicznych należy do kategorii pojęć nieostrych¹². Przy ustalaniu jego znaczenia pomocne okażą się zarówno rozważania doktryny, jak i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego. Zadania publiczne w ujęciu S. Biernata możemy traktować jako generalne określenie zadań państwa oraz samorządu terytorialnego¹³. Idąc o krok dalej, należy zwrócić uwagę na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego w uchwale odnoszącej się do pojęcia zadania publicznego¹⁴, w której czytamy, że: „wszystkie zadania samorządu terytorialnego mają charakter zadań publicznych w tym znaczeniu, że służą zaspokojeniu potrzeb zbiorowych społeczności czy to lokalnych, w wypadku zadań własnych, czy zorganizowanego w państwo całego społeczeństwa, jak w wypadku zadań zleconych”. Takie stanowisko przyjęte przez Trybunał Konstytucyjny pozwala nam twierdzić, iż władze samorządowe zostały

¹⁰ C. Banasiński, *op. cit.*, s. 294-297.

¹¹ I. Sierpowska, *Ustawa o pomocy społecznej. Komentarz*, Warszawa 2007, s. 250.

¹² J. Blicharz, *Udział polskich organizacji pozarządowych w wykonywaniu zadań administracji publicznej*, Wrocław 2005, s. 31-34; Jak pisze autorka: „Już pierwsze próby określenia zadania publicznego wskazują, że termin ten niejednokrotnie używany jest zamiennie z innymi pojęciami jak: kompetencja czy zakres działania”, co stanowi o trudnościach, jakie stają na drodze do zdefiniowania tegoż pojęcia.

¹³ S. Biernat, *op. cit.*, s. 13. Nie zapominając jednak o ich charakterze, należy wspomnieć, iż będą one dotyczyły tych dóbr i stanów, które mają szczególne znaczenie dla każdego człowieka przy zaspokajaniu jego podstawowych potrzeb.

¹⁴ Uchwała Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 1994 r. (W 10/93, OTK 1994, cz. 2, poz. 46).

powołane tak do realizowania celów o charakterze lokalnym, jak i celów o charakterze państwowym¹⁵, czyli dotyczących interesów ogółu społeczeństwa. Ponadto na szczególne zainteresowanie zasługuje pogląd S. Biernata, w którym stoi on na stanowisku, że kryterium decydującym o uznaniu konkretnego zadania za zadanie publiczne będzie okoliczność, że państwo (czy też samorząd terytorialny) ponosi odpowiedzialność za jego zrealizowanie w świetle obowiązującego prawa, ale niekoniecznie już samo jego wykonywanie musi odbywać się przy pomocy organów administracji publicznej (państwowej i samorządowej)¹⁶.

Reasumując, choć bezpośrednim adresatem działania wynikającego z realizacji zadania publicznego jest jednostka (obywatel)¹⁷, to służy ono przede wszystkim zaspokajaniu potrzeb zbiorowych społeczności, mających znaczenie dla interesu publicznego, a więc ogółu obywateli. W tym miejscu warto wspomnieć również o uchwale Trybunału Konstytucyjnego, która wśród zadań mających na celu zaspokajanie zbiorowych potrzeb społeczeństwa wprost wymienia m.in. te dotyczące: zaopatrywania ludności w wodę, energię elektryczną, gazową i ciepłą, utrzymania dróg i komunikacji, rozwoju nauki, zapewnienia oświaty, opieki zdrowotnej czy też pomocy społecznej¹⁸. Nadto możemy stwierdzić, iż zadaniem publicznym będzie takie zadanie, którego realizacja ma związek z dobrem ogólnym (interese publicznym), a nie dobrem indywidualnym¹⁹.

3. Interes publiczny a interes indywidualny

W nawiązaniu do rozważań dotyczących ujmowania zadania publicznego, celowe będzie wyjaśnienie, czym jest interes publiczny²⁰, o którym już wcześniej wspomniano. Analogicznie do pojęcia zadań publicznych, interes publiczny zaliczymy do kategorii pojęć niedookreślonych, wręcz niemożliwych do jednoznacznego zdefiniowania²¹. Pew-

¹⁵ J. Blicharz, *op. cit.*, s. 34-35.

¹⁶ S. Biernat, *op. cit.*, s. 13 i n.

¹⁷ M. Tabernacka, *Zakres wykonywania zadań publicznych przez organy samorządów zawodowych*, Wrocław 2007, s. 81.

¹⁸ Uchwała Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 marca 1997 r. (W 8/96, OTK 1997, cz. 1, poz. 15).

¹⁹ Z. Leoński, *Konstytucyjne podstawy materialnego prawa administracyjnego. Tezy referatu*, [w:] E. Knosala, A. Matan, G. Łaszczyca (red.), *Prawo administracyjne w okresie transformacji ustrojowej*, Zakamycze 1999, s. 416.

²⁰ Nazywany również: interesem społecznym, interesem powszechnym, interesem zbiorowym, dobrem publicznym, dobrem ogółu itp.

²¹ M. Modliński, *Pojęcie interesu publicznego w prawie administracyjnym*, Warszawa 1932, s. 65. Należy jednak dodać, iż na gruncie niektórych aktów prawnych podjęto próbę określenia zakresu tegoż pojęcia. I tak, np. w ustawie z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2010 r., Nr 47, poz. 278), w art. 2 ust. 1 pkt 7

ne jest jednak, iż interes publiczny rodzi się z momentem skupienia pojedynczych jednostek w grupę, która przestrzega i szanuje wytworzone wewnątrz owej grupy zasady²². Według mojej opinii, na potrzeby niniejszych rozważań za najbardziej trafne ujęcie interesu publicznego należy uznać to zaprezentowane przez J. Bocia, który uważa, że wszystkie zabiegi podejmowane przez państwo i samorzady ostatecznie skierowane są do człowieka, a zatem jego dobro stanowi podstawę działania administracji. W związku z tym interes publiczny staje się narzędziem kształtującym sytuację poszczególnych obywateli (jednostki), a określać go możemy „jako interes dający się potencjalnie odnieść do wielu niezindywidualizowanych adresatów traktowanych jako wspólny podmiot”²³. Powyższe ujęcie interesu publicznego pozwala nam przyjąć, iż ostatecznie to interes publiczny ma prowadzić do realizacji interesu jednostkowego (indywidualnego), syntetycznie pojmowanego jako ten, który przyczynia się do realizacji pewnego dobra, przysparza korzyści lub dodaje wartości określonej jednostce²⁴.

Przystępując do stanowiska zgodnego z powyższym rozumieniem interesu zbiorowego i indywidualnego, należy jednak mieć na względzie, iż niekiedy oczywiście nie będą one tożsame. Jak słusznie zauważa J. Boć, interes zbiorowy stanowi „albo nową wartość, albo wartość obrazującą potencjalną sumę interesów istniejących czy interesów przyszłych” wobec pierwotnego interesu indywidualnego poszczególnych członków danej zbiorowości²⁵. Zatem uprawniony staje się pogląd o wyższości interesu publicznego nad indywidualnym w sferze realizacji zadań publicznych. Należy jednak pamiętać, że „interesu publicznego nie można też jednoznacznie odseparować od interesu indywidualnego”²⁶.

Ponadto, pomimo trudności, jakie sprawia jednoznaczne zdefiniowanie interesu publicznego, niewątpliwie możemy stwierdzić, że jakkolwiek analiza i ocena współczesnych zadań administracji publicznej nie może obyć się bez odniesienia do przywo-

czytamy, iż użyte w ustawie pojęcie nadrzędnego interesu publicznego oznacza: „wartość podlegającą ochronie, w szczególności porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, zdrowie publiczne, utrzymanie równowagi finansowej systemu zabezpieczenia społecznego, ochrona konsumentów, usługobiorców i pracowników, uczciwość w transakcjach handlowych, zwalczanie nadużyć, ochrona środowiska naturalnego i miejskiego, zdrowie zwierząt, własność intelektualna, cele polityki społecznej i kulturalnej oraz ochrona narodowego dziedzictwa historycznego i artystycznego”.

²² J. Boć, *Pojęcie administracji*, [w:] J. Boć (red.), *Prawo administracyjne*, Wrocław 2007, s. 21.

²³ *Ibidem*, s. 22.

²⁴ P.J. Suwaj, *Konflikt interesów w administracji publicznej*, Warszawa 2009, s. 31-32.

²⁵ J. Boć, *op. cit.*, s. 21.

²⁶ J. Blicharz, *op. cit.*, s. 29.

łanego pojęcia²⁷. Najlepszym przykładem popierającym taką tezę będzie podkreślenie nadrzędnej roli interesu publicznego w proponowanej przez H. Izdebskiego i M. Kuleszę definicji administracji publicznej, poprzez którą rozumieją oni: „zespół działań, czynności i przedsięwzięć organizatorskich i wykonawczych, prowadzonych na rzecz realizacji interesu publicznego przez różne podmioty, organizacje i instytucje, na podstawie ustawy i w określonych prawem formach”²⁸. Dodając do tego spostrzeżenie M. Wyrzykowskiego, iż realna treść interesu publicznego powiązana jest z „koniecznością myślenia perspektywicznego, przewidywania możliwie wszystkich skutków działania, umiejętności myślenia strategicznego”²⁹, mogą się nasunąć wątpliwości, co do tego, czy podmioty prywatne będą realizowały przekazane im zadania publiczne w oparciu o interes publiczny, tak jak to powinna czynić administracja z obowiązku.

4. Prywatyzacja zadań publicznych a interes publiczny

Podstawowym problemem związanym z prywatyzowaniem zadań publicznych oraz dbałością o interes publiczny w tym procesie jest przytaczany w literaturze³⁰ argument dotyczący jedynie ekonomicznego podejścia do wykonywania owych zadań przez szeroko pojęte podmioty prawa prywatnego. Notabene, niewydajność i nieefektywność (obok biurokratyzacji i marnotrawstwa środków finansowych) wykonywania zadań publicznych przez organy rządowe i samorządowe, są wskazywane jako czynniki uzasadniające prywatyzację tychże zadań w wyniku przekazywania ich sektorowi prywatnemu³¹. Akceptacja takiego właśnie powodu wszczęcia procesu prywatyzacji może wynikać choćby z faktu, iż państwo (czy też samorząd) działając w sytuacji „monopolu” na wykonywanie pewnych kategorii zadań nie posiada konkurencji. Poprzez udział sektora prywatnego w rynku konkurencja taka powstaje, a niekiedy nawet dopuszcza się realizację określonego zadania przez kilka różnych podmiotów równocześnie, co daje jednost-

²⁷ A. Pakuła, *Interes publiczny i użyteczność publiczna jako kryteria zadań samorządu terytorialnego*, [w:] *Administracja i prawo administracyjne u progu trzeciego tysiąclecia. Materiały Konferencji Naukowej Katedr Prawa i Postępowania Administracyjnego*, Łódź 2000, s. 348.

²⁸ H. Izdebski, M. Kulesza, *Administracja Publiczna. Zagadnienia ogólne*, Warszawa 1999, s. 79.

²⁹ M. Wyrzykowski, *Pojęcie interesu społecznego w prawie administracyjnym*, Warszawa 1986, s. 46-47.

³⁰ Zob.: A. Błaś, *op. cit.*, s. 30-31; Z. Leoński, *Funkcje (zadania i kompetencje) realizowane przez podmioty prawa prywatnego (tezy referatu)*, [w:] *Administracja i prawo administracyjne u progu trzeciego tysiąclecia. Materiały Konferencji Naukowej Katedr Prawa i Postępowania Administracyjnego*, Łódź 2000, s. 268; L. Zacharko, *Poglądy doktryny nt. prywatyzacji...*, s. 493-494.

³¹ A. Błaś, *op. cit.*, s. 23-24.

kom możliwość wielorazowego wyboru między „konkurentami”³². Oczywiście, są pewne sfery, w jakich państwo musi dysponować dostępnym mu przymusem (np. zapewnienie bezpieczeństwa narodowego³³), które muszą pozostać w gestii jedynie państwowej, ale nie wyklucza to usprawnienia i podniesienia jakości wykonywania innych, charakterystycznych zadań państwa przez podmioty prywatne³⁴. W tym miejscu wypadałoby także wspomnieć o całokształcie zadań, jakie gmina ma wykonywać w sferze użyteczności publicznej, nie w celu osiągnięcia zysku, a przeciwnie, w celu zapewnienia korzyści odbiorcom świadczeń³⁵. Te dwa aspekty wymagałyby jednak głębszej refleksji nad tym, jak wyznaczyć poprawne granice prywatyzacji zadań publicznych, szczególnie w obszarach, w których niektóre z nich wydają się być nierozzerwalnie powiązane z administracją publiczną³⁶. Jednakże, co warto podkreślić, działalność, jaka ma na względzie interes publiczny, nie można zawęzić jedynie do tej podejmowanej przez administrację publiczną. Trzeba w tych ramach ująć także podmioty, które zostały powołane nie tylko i wyłącznie do realizacji zadań o takim charakterze, wykonujące zadania pierwotnie przewidziane dla administracji publicznej, podobnie jak ona kierując się dobrem wspólnym³⁷. Możemy tu zatem mówić o swoistym uzupełnianiu działalności publicznej przez zaangażowanie sektora prywatnego, którego cechą wspólną będzie działalność kierowana interesem publicznym. Mając również na uwadze wcześniejsze refleksje na temat prywatyzacji, przyglądając się bliżej formie *sensu largo* (formalnej), możemy raczej stwierdzić, że zachowanie odpowiedzialności państwa (samorządu) i kontroli nad wykonywaniem powierzonych zadań minimalizuje ryzyko działania podmiotów prywatnych jedynie w oparciu o kryterium maksymalizacji zysku. Tym samym, zachowując publiczny charakter zadań, a więc również i dbałość o interes publiczny jako cel administracji, można wspomóc „przeciążoną” administrację właśnie poprzez udział sektora prywatnego. Jak podaje S. Biernat: „(...) wystarczy, jeżeli państwo odpowiada za to, że pewne zadania będą wykonywane prawidłowo przez podmioty niepubliczne i prawa obywateli nie doznają przez to uszczerbku”³⁸. Klasycznymi przykładami takiego rodzaju prywatyzacji zadań publicznych będzie udzielanie koncesji na budowę

³² T. Bąkowski, *op. cit.*, s. 196.

³³ Jak uważa H. McRae, będzie to jedyna sfera, która nie ulegnie prywatyzacji – zob. A. Błaś, *op. cit.*, s. 348-349.

³⁴ C. Banasiński, *op. cit.*, s. 294; A. Błaś, *op. cit.*, s. 24.

³⁵ L. Zacharko, L. Zacharko, *Poglądy doktryny nt. prywatyzacji...*, s. 489.

³⁶ Szerzej na temat granic prywatyzacji zadań publicznych, szczególnie w świetle Konstytucji: A. Błaś, *op. cit.*, s. 25-33.

³⁷ J. Blicharz, *op. cit.*, s. 43-45.

³⁸ S. Biernat, *op. cit.*, s. 139.

i eksploatację autostrad³⁹ czy też inne umowy zawierane w oparciu o formułę partnerstwa publiczno-prywatnego⁴⁰.

Nadto, istnieje wiele innych wątpliwości dotyczących prywatyzowania zadań publicznych, a w powiązaniu również realizacji interesu publicznego, dotyczących szczególnie ochrony praw jednostki i prawnych form wykonywania tych zadań⁴¹. Odnosząc się do sposobu ich wykonywania, wypadałoby mieć na uwadze, iż stały wzrost ilości zadań powierzanych administracji powoduje niemożność wyczerpującego przedstawienia tych różnorodnych form. Co szczególnie ważne, nie będą się one ograniczały jedynie do przewidzianych dla organów administracji publicznej form władczych, ale również cywilnoprawnych. Z racji tego, po raz kolejny nieuzasadnione stałoby się pominięcie podmiotów działających poza sektorem publicznym, które wykonują zadania publiczne, tym samym uzupełniając działalność rządową (samorządową) prowadzoną w interesie publicznym⁴². Z powyższych rozważań można jednak wysnuć dwa generalne wnioski: wszystkie działania muszą być powierzane podmiotom prawa prywatnego w oparciu o odpowiednie regulacje ustawowe, gwarantujące ochronę ostatecznym odbiorcom świadczeń oraz ich dalsze wykonywanie musi pozostawać w zgodzie z interesem publicznym⁴³. Inną kwestią pozostanie, czy przekazanie tych zadań poza sektor publiczny będzie w rezultacie powodowało lepszą jakość ich wykonywania, szczególnie w dziedzinach społecznie wrażliwych, jak opieka zdrowotna, edukacja czy pomoc społeczna. Z jednej strony pozytywnie należy oceniać chociażby zwiększenie dostępności usług, ale z drugiej nie zawsze prowadzi to do obniżenia ich ceny, a w skrajnych przypadkach powoduje wprowadzenie odpłatności za usługi wykonywane wcześniej nieodpłatnie⁴⁴.

5. Podsumowanie

Administracja publiczna stale podlega przeobrażeniom, nieuniknione jest również powstawanie zmian w wykonywaniu przez nią zadań publicznych, a proces ich prywa-

³⁹ Ustawa z dnia 9 stycznia 2009 r. o koncesji na roboty budowlane lub usługi (Dz. U. z 2009 r., Nr 19, poz. 101).

⁴⁰ Ustawa z dnia 19 grudnia 2008 r. o partnerstwie publiczno-prywatnym (Dz. U. z 2009 r., Nr 19, poz. 100).

⁴¹ Z. Leoński, *Problemy prywatyzacji administracji publicznej a ochrona praw jednostki*, [w:] *Jednostka wobec działań administracji publicznej. Międzynarodowa Konferencja Naukowa Olszanica 21-23 maja 2001 r.*, Rzeszów 2001, s. 265 i n.; A. Błaś, *op. cit.*, s. 23 i n.; J. Blicharz, *op. cit.*, s. 43-56.

⁴² J. Blicharz, *op. cit.*, s. 47-51.

⁴³ *Ibidem*, s. 55-56.

⁴⁴ I. Sierpowska, *Prawo pomocy społecznej*, Warszawa 2007, s. 110-111.

tyzacji musi być każdorazowo poddany odpowiedniej analizie. Nie może być traktowany jako potencjalne rozwiązanie każdego problemu, z jakim nie radzi sobie zarówno administracja rządowa, jak i samorządowa, gdyż zbyt dalece posunięta prywatyzacja może doprowadzić do niedostatecznego uwzględnienia interesu publicznego⁴⁵. Należy jednak dostrzegać szanse, jakie płyną z właściwego przeprowadzenia owego procesu dla odbiorców świadczeń przede wszystkim, ale również dla administracji publicznej. Przyjmując za A. Pakułą, że „interes publiczny jawi się zatem jako kryterium wyboru konkretnej formy realizacji danego zadania publicznego”⁴⁶, a także mając na uwadze powyższe rozważania, zadania powierzone podmiotom prywatnym nie powinny zatracić pewnych cech nadanego im pierwotnie charakteru. Wobec tego możemy zaproponować do dalszej dyskusji twierdzenie, iż stała kontrola i nadzór publiczny pozwolą na ich realizację z uwzględnieniem interesu publicznego.

⁴⁵ L. Zacharko, *Poglądy doktryny nt. prywatyzacji...*, s. 494.

⁴⁶ A. Pakuła, *op. cit.*, s. 357.

